

IK WILDE VOELEN WAT EEN COMPUTER MOEST VOELEN

weet je

toen ik nog klein was en de toekomst iets was dat zich onaangetast en oneindig aan mij openbaarde wilde ik voelen wat een computer moest voelen

en om te voelen wat een apparaat moet voelen

en dat is een computer toch nog altijd

een apparaat

strekte ik mijn vingers uit – als een stekker en stak ik mezelf in het stopcontact

want ik dacht

ja ik was nog een kind en misschien niet het allerslimste kind

of misschien juist wel – ik nam weinig aan voor waar

dat is toch de grondhouding van een wetenschapper

ik wilde alles op eigen wijze onderzoeken

ik dacht: stroom geeft apparaten leven

stroom geeft apparaten de capaciteit al hun wonderlijke taken uit te voeren,

stroom geeft de computer de kracht zich met heel de wereld te verbinden

ik dacht

als ik mezelf wat stroom toedien dan kan ik die computer evenaren

maar

waar stroom de apparaten leven geeft

geeft het dat wat leven heeft

de dood

of probeert het toch te doden

ik klapte strak

al mijn spieren spanden

ik kromde achterover en tjak

beet het puntje van mijn tong af tussen mijn opeengeklemd kaken

daarom

kijk – als ik mijn tong uitsteek

daarom mis ik het puntje van mijn tong

kijk

elke keer als ik iemand probeer te zoenen

voel ik in mijn mond mijn bijna-dood-ervaring

is dat het fundamentele verschil

tussen een kunstmatige intelligentie

en een mens?